

Arrest

nr. 288 597 van 8 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 27 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. Z., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Qalajat, een dorp gelegen in het district Kot van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar, op twee korte periodes na, altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. In Afghanistan ging u tot de zevende graad naar school. Omwille van de algemene veiligheidsproblemen stopte u met gaan. U hielp ook af en toe uw vader op de landbouwgronden die jullie hadden. Uw beide ouders wonen op heden nog in Qalajat samen met uw jongere broer en twee jongste zussen. Uw twee oudste broers zijn toen u nog een kind was gedood door de taliban omdat uw oudste broer de malik (= dorpshoofd) van uw dorp was en tegen de taliban in ging en uw andere broer was actief bij de grenspolitie. Uw andere broer, G. (OV: (...)), is destijds naar België gevlucht en werd de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in het jaar 2016. Uw twee oudste zussen zijn gehuwd en wonen ook in Kot district.

Uw problemen begonnen in 1398 (2019) of 1399 (2020) toen u op een dag hout gaan verzamelen was samen met tien andere jongens vanuit het dorp. In de bergen, op een tweetal uur wandelen van uw huis, kwamen er leden van Daesh naar jullie toe. Ze vroegen jullie om niet te bewegen en stil recht te staan. Vervolgens blinddoekten ze jullie en de handen van u en de andere jongens werden daarna vastgemaakt. Vervolgens namen ze jullie mee naar hun rechtbank waar jullie allemaal individueel veroordeeld werden. Van u werd geëist dat u twintig Kalasnikovs moest bezorgen aan hen en hiervoor kreeg u een maand de tijd. Aangezien u gevangen was diende uw vader dit te regelen voor u. Na het vonnis namen ze u mee en ze maakten een video om te tonen aan uw ouders. In de video is te zien hoe u op uw knieën zit en hoe u onder schot gehouden wordt door een persoon met een Kalasnikov. Deze video werd aan uw vader bezorgd via een dorpeling die geheime banden had met Daesh. Uw vader deed echter niks aangezien het onmogelijk was voor uw vader om aan twintig Kalasnikovs te geraken. U werd in totaal tweeëntwintig of drieëntwintig dagen vastgehouden. Gedurende deze periode werd u regelmatig gemarteld door middel van slagen en kokend water dat ze op u gooiden. De martelpraktijken werden eveneens gefilmd en getoond aan uw vader om hem onder druk te zetten. Deze filmpjes werden echter niet in handen gegeven van uw vader opdat ze niet bij de brede bevolking terecht zouden komen. Na tweeëntwintig of drieëntwintig dagen in gevangenschap vroeg u wat water aan de bewaker om uzelf te kunnen reinigen zodat u kon bidden. Dit werd gegeven aan u en daarna bracht de bewaker u naar buiten. Het was hevig aan het regenen en hij maakte u los en deed uw blinddoek af. Daarna keerde de bewaker snel terug naar binnen. U wist dat u niet veel tijd had en dacht dat ze u gingen vermoorden. Daarom greep u uw kans om te ontsnappen door het op een lopen te zetten. U begon te lopen maar kende de regio niet omdat u meermaals geblinddoekt verplaatst werd naar een andere locatie tijdens uw gevangenschap. Uiteindelijk kwam u uit op een plek die u kende van waaruit u de weg naar huis vond. Thuis kwamen uw familieleden u knuffelen. De dag erna besloot uw vader dat u onmiddellijk moest vertrekken. Hij zei dat u het gevaar liep om op een willekeurige plaats en moment doodgeschoten te worden door Daesh omdat ze geen genade kennen. Hij zocht een smokkelaar en regelde dat u kon vertrekken. Diezelfde dag vertrok u nog naar Jalalabad om vandaar uw reis verder te zetten naar Europa.

U verliet Afghanistan aan het einde van de winter begin 1399 (= rond april 2019). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 10 november 2020.

Bij terugkeer vreest u in eerste instantie Daesh. U bent bang dat ze u zouden doden ofwel rekruteren omdat u nu ouder en bijgevolg meer geschikt bent om te werken en strijden voor hen. Daarnaast vreest u de taliban omdat ze zouden denken dat u bekeerd bent tot een ander geloof. Daarvoor zouden ze u vervolgen en doden.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: De originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader en moeder, de enveloppe waarmee u de taskara's toegestuurd kreeg en heel wat shots van de video, die u toonde tijdens het persoonlijk onderhoud. Op 1 en 16 februari 2022 maakte uw advocaat uw opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud over aan het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

In dit verband moet er immers op worden gewezen dat hoewel u op het ogenblik van uw asielaanvraag minderjarig was en u op 5 januari 2021 een voogd kreeg toegewezen door de dienst Voogdij, deze voogdij op 30 november 2021 van rechtswege beëindigd aangezien u op die dag meerderjarig werd. Het CGVS is dan ook van oordeel dat er sindsdien in uw hoofde geen bijzondere procedurele noden verbonden aan de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige meer kunnen worden aangenomen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door Daesh omdat u weggevlucht bent van hen terwijl u een gevangene was. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Het mag vooreerst ten stelligste verbazen dat u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming en uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling in november 2020, andere problemen inriep dan de problemen die u later, in april 2021 bij DVZ, en in januari 2022 bij het CGVS uit de doeken deed. Als motief gaf u bij uw initiële registratie aan dat Daesh u met geweld wilden rekruteren om te vechten aan hun zijde (administratief dossier, fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling). Het is echter nauwelijks ernstig te nemen dat u tijdens uw initiële registratie aangaf dat Daesh u wilden rekruteren om dan een half jaar later een ander relaas uit te doeken te doen, in casu dat u werd vastgehouden door Daesh en gemarteld om uw vader onder druk te zetten twintig Kalasnikovs aan Daesh te leveren. U werd met deze vaststelling geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud en wist te vertellen dat uw verklaring op hetzelfde neerkomt (CGVS, p. 23). Het hoeft echter weinig betoog dat er wel degelijk een wezenlijk verschil is tussen enerzijds gedwongen rekrutering om mee te gaan strijden en anderzijds gevangenschap om uw vader onder druk te zetten wapens te leveren. Uit uw verklaringen op het CGVS valt verder nergens af te leiden dat u door Daesh gedwongen werd met hen mee te strijden. Het Commissariaat-generaal dient u er daarom ook op te wijzen dat deze vaststelling op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aantast.

Dat u en tien andere jongens trouwens gevangen geweest zouden zijn door Daesh weet niet te overtuigen. Uw verklaringen omtrent het gedrag en de verwachtingen van Daesh zijn, niet in het allermindst, merkwaardig. Zo is het eerst en vooral zeer onlogisch dat jullie allemaal individueel berecht werden. Jullie waren namelijk onschuldige jongemannen die niks te doen hadden met Daesh. Dat u specifiek de opdracht kreeg om twintig Kalasnikovs binnen een maand te bezorgen, via uw vader, aan hen raakt kant noch wal (CGVS, p. 16, 18). Zo is het volstrekt onduidelijk waarom Daesh zouden denken dat u, een gewone burger wiens vader landbouwer is, in staat is om twintig Kalasnikovs te bezorgen. Het is namelijk niet zo dat iemand twintig Kalasnikovs eventjes van de bomen kan gaan plukken. U verklaarde trouwens zelf dat uw vader nooit twintig Kalasnikovs gevonden zou hebben omdat dit niet zomaar ergens gehaald kan worden (CGVS, p. 20). Het houdt daarom ook geen steek dat Daesh dachten dat dit een haalbare eis was omdat jullie in een gebied woonden dat gecontroleerd was door de overheid (CGVS, p. 22). Het zou bijvoorbeeld aannemelijker geweest zijn mochten Daesh, in plaats van Kalasnikovs, losgeld gevraagd hebben voor u. Dit is iets wat gewone burgers desnoods wel kunnen regelen.

De wijze waarop u verklaart ontsnapt te zijn van Daesh weet evenmin allesbehalve te overtuigen. Zo is het absurd dat u kon ontsnappen omdat een bewaker u zonder blinddoek en zonder vastgebonden handen alleen buiten gezet had zodat u kon bidden. Dat de bewaker niet buiten bleef omdat het heel hard regende is geen afdoende reden om een gevangene alleen buiten te laten staan (CGVS, p. 16, 21). Waarom u bovendien naar buiten werd gebracht om te bidden is ook onduidelijk. Het zou immers veel logischer geweest zijn mochten ze u gewoon binnen laten bidden, te meer het hevig aan het regenen was op dat moment en ze u zo, zonder nat te worden, in de gaten konden houden. U verklaarde verder dat u terwijl u wegliep geweerschoten hoorde waardoor u wist dat ze al snel doorhadden dat u ontsnapt was (CGVS, p.16). Dat een geharde groepering zoals Daesh er niet in zou slagen, een zogenaamde gevangene die ze al weken gemarteld hadden en die er bijgevolg slecht aan toe was én die niet eens de weg kende, te vatten, komt bijzonder onaannemelijk over. Te meer u hun schuilplaatsen zou kunnen hebben verraden aan de autoriteiten indien ze u niet snel te pakken zouden krijgen, lijkt het bijzonder onwaarschijnlijk dat ze niet meer initiatief aan de dag gelegd hebben om u te achtervolgen en daadwerkelijk te vatten. In dit verband mag het ook vreemd heten dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat ze u nadien thuis nog gezocht hebben, ze wisten immers waar u woonde (CGVS, p.22). Deze en voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u nooit gevangen geweest bent door Daesh. Dit vermoeden doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder dient aangestipt te worden dat uw verklaring omtrent het gedrag dat uw vader stelde weinig aannemelijk is. Zo verklaarde u dat uw vader niks ondernam van actie toen hij te horen kreeg dat Daesh u gevangen hielden. Het weet echter niet te overtuigen dat hij niks, buiten 'vrezende en bezorgd zijn', gedaan zou hebben omdat er geen mogelijkheden waren om u vrijuit te laten gaan van Daesh (CGVS, p. 20). Er kan immers verwacht worden dat er toch enige vorm van actie ondernomen zou worden. Te meer uw vader blijkbaar ook beelden te zien kreeg waarin u gemarteld werd (CGVS, p. 19). In dergelijk geval mag toch zeker verwacht worden dat uw vader contact zou nemen met iemand, al is het maar om raad te

vragen of de dorpsoudsten te consulteren en een oplossing te zoeken. Nu gingen er maar liefst tweeëntwintig of drieëntwintig dagen over, zonder enige vorm van actie door uw vader, vooraleer u kon ontsnappen (CGVS, p. 21).

Hierbij moet ook opgemerkt worden dat er blijkbaar, naast u, nog tien andere jongens uit uw dorp ontvoerd waren door Daesh (CGVS, p. 17). Uw vader was dus niet de enige dorpeling met dergelijk probleem. Er kan dus verwacht worden dat er ook contact geweest zou zijn met andere ouders om te horen of zij ideeën hadden. Uit uw verklaringen kwam duidelijk naar voren dat dit niet het geval was. Zo heeft u geen idee wat met de andere jongens die ontvoerd werden gebeurd is (CGVS, p. 19). Nochtans kan verwacht worden dat een ontvoering van maar liefst elf dorpelingen veelvuldig besproken zou worden in het dorp, in casu quod non. Daarenboven mag het ook ten stelligste verbazen dat uzelf geen enkele interesse aan de dag gelegd hebt om te weten wat met hen gebeurd is. U zat namelijk in hetzelfde schuitje als deze ontvoerde jongens die eveneens afkomstig waren uit uw dorp. Daardoor kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, toch op zijn minst, bevraagd zou hebben wat met hen gebeurd is. Dat u dit nagelaten heeft valt niet te rijmen met de door u voorgehouden vrees. Het Commissariaat-generaal wijst u er op dat uw weinig doorleefde verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder in het gedrang brengt.

Daarnaast mag het ook vreemd heten dat u niet bij machte bent met meer precisie te duiden wanneer de feiten plaatsvonden. U weet niet in welke maand het gebeurde en u bent niet eens zeker van het juiste jaartal, u weet enkel met zekerheid dat het toen goed weer was (CGVS, p. 14, 17). Voor iemand die toch enige scholing genoot, u ging tot de zevende graad naar school in Afghanistan, kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot uw vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Het Commissariaat-generaal vindt het bovendien zeer merkwaardig dat er blijkbaar na uw ontsnapping en vertrek uit Afghanistan niks meer gebeurd is (CGVS, p. 22). Nochtans was u ingegaan tegen Daesh en uw vader gaf eveneens geen gehoor aan wat ze vroegen. Dat een, zeer gevreesde en wrede, groepering zoals Daesh dit zonder enig gevolg voorbij liet gaan is weinig aannemelijk. Er kan immers verwacht worden, zoals eerder ook al gezegd, dat Daesh onmiddellijk nadat u ontsnapt was zouden langskomen bij u thuis om u te zoeken. Dat dit niet gebeurde is an sich al onlogisch. Dat uw familie op heden nog steeds in Qalajat woont wijst erop dat ze geen problemen kennen met Daesh. Zo werden voor uw vertrek blijkbaar nog mensen meegenomen door Daesh en vermoord (CGVS, p. 22). Dit zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling.

Gelet op het voorgaande kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat u gevangen genomen was door Daesh. Bijgevolg weet het ook niet te overtuigen dat u gemarteld zou zijn door hen. Wat betreft het medisch attest moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de feiten en/of omstandigheden die aan de basis zouden liggen van de erin vermelde verwondingen, meer bepaald litteken op de rechterzijde van de elleboog en littekens ter hoogte van de onderrug. De arts doet immers vaststelling betreffende de fysieke gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen, hij kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die er aan de basis van liggen.

De reden dat Daesh u trouwens gemarteld zouden hebben is ook weinig logisch. Zo verklaarde u dat ze dat deden omdat u weigerde om hetgeen Daesh eisten zelf tegen uw vader te zeggen (CGVS, p. 18, 20). Er kan echter verwacht worden dat Daesh dergelijke manier niet nodig heeft om iemand te overtuigen. Daesh is een groepering die er niet voor terugdeinst om executies uit te voeren en dit beseffen inwoners van Kot district maar al te goed. Dat u, zelfs na gemarteld te worden, toch bleef weigeren om hun eis aan uw vader mee te delen mag ten stelligste verbazen. Zo diende u slechts de eis van Daesh over te brengen aan uw vader wat niet zoveel gevraagd is. U opteerde er toch voor, als zestienjarige (CGVS, p. 5), om de marteling te ondergaan zodat u niet zou bijdragen aan meer menselijk leed. Hoewel dit zeer nobel is dient er toch bij gesteld te worden dat het eveneens weinig aannemelijk is.

In het licht van de voorgaande vaststellingen inzake uw geloofwaardigheid dient ook aangestipt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de inhoud van de door u getoonde video (Administratief dossier – Groene map, stuk 4). De vaststelling blijft immers overeind dat dergelijke filmpjes door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie kunnen bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Iedereen kan immers op zijn knieën gaan zitten met zijn handen vastgebonden en onder schot gehouden worden door twee mannen die hun gezicht bedekt hebben.

Er kan daarenboven ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat er video's zouden zijn waarin u gemarteld werd. Het slaat namelijk nergens op dat Daesh deze filmpjes niet bezorgde aan uw vader omdat ze niet wilden dat deze bij de brede bevolking zouden komen. U verklaarde dat Daesh niet in een slecht daglicht wilden komen te staan (CGVS, p. 19). Het hoeft echter weinig betoog dat deze verklaring van u, allesbehalve, weet te overtuigen. Daesh staat er namelijk om gekend een zeer wrede reputatie te hebben. Zo zien ze er bijvoorbeeld geen graten in om video's te delen waarin ze hoofden van mensen afsnijden, dat is genoegzaam geweten. Ook huizen van onschuldige burgers in brand steken en hun spullen nemen

vinden ze blijkbaar goed voor hun reputatie (CGVS, p. 7). Het mag daarom ten stelligste verbazen dat ze filmpjes van personen die ze martelen om iets te verkrijgen niet willen delen omdat dit hen in een slecht daglicht zou stellen in uw regio. Het is merkwaardig dat hun reputatie blijkbaar dan niet geschaad wordt door het feit dat ze elf onschuldige jongemannen ontvoeren en gevangen houden in uw regio, iets wat ze ook niet verborgen kunnen houden voor de brede bevolking.

Volledigheidshalve dient bij al het voorgaande ook opgemerkt te worden dat er, door het CGVS, via verschillende nieuwskanalen gezocht werd naar een ontvoering van elf jongemannen in Kot district rond de door u beweerde periode. Er werd echter niks van gelijkaardig incident teruggevonden terwijl nochtans verwacht kan worden dat dit ook wel ergens gerapporteerd zou worden.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat het weinig ernstig te noemen is dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud nog aanstipt dat u eveneens de taliban vreest omdat ze zullen denken dat u bekeerd bent (CGVS, p. 24). U brengt echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat dit het geval is. Dat terugkerende Afghanen louter omwille van hun verblijf in het buitenland zouden worden gestigmatiseerd als 'on-islamitisch' en dit zou leiden tot vervolging of ernstige schade maakt u niet aannemelijk. Zo keren jaarlijks vele honderdduizenden Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestersing. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk.

Dat u bij een terugkeer ook meer risico zou lopen om gerekruteerd te worden door Daesh of de taliban omdat u ouder en dus meer geschikt bent kan eveneens niet overtuigen (CGVS, p. 24). Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gedwongen gerekruteerd te worden. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van augustus 2018. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs".

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De overige documenten die u hebt neergelegd kunnen deze beoordeling niet ombuigen. De taskara van uw vader, de taskara van uw moeder en de enveloppe waarmee u deze documenten toegestuurd werd staan los van de door u beweerde vrees. De video en het medisch attest werden reeds besproken (Zie supra).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) die u via uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 1 februari en 16 februari 2022 (Administratief dossier – Groene map, stuk 5 & 6) evenmin in staat zijn om de beoordeling van uw verzoek om te buigen. Uw opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Dat uw advocaat hierbij ook opmerkte dat er enkele miscommunicaties waren tussen de tolk en de Protection Officer (PO) lijkt uit de lucht gegrepen. Zo werden weinig correcties op de notities van het persoonlijk onderhoud geformuleerd en het concrete voorbeeld van een miscommunicatie dat uw advocaat noemde werd vlak, na het misverstand, gecorrigeerd door de PO en de tolk (CGVS, p. 23).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Wat het feit betreft dat uw broer (15/15310) wel de subsidiaire beschermingsstatus in België toegekend werd in 2016 dient verduidelijkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Dat uw broer indertijd de subsidiaire beschermingsstatus kreeg betekent niet dat aan u dezelfde status moet worden toegekend. U verklaarde zelf dat u ten tijde van de problemen van uw broer nog een kind was en niet wist wat uw broer deed in Afghanistan (CGVS, p.13) Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/6 en 48/7 van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst duidt hij de weigeringsmotieven van verweerder. Vervolgens repliceert verzoeker dat hij toekwam als niet-begeleide minderjarige en hij bij zijn verhoor pas meerderjarig geworden was zodat de geloofwaardigheidsanalyse milder dient te gebeuren. Verder stelt hij dat er verschillende indicaties zijn die zijn vrees objectiveren: het medisch attest, internationale rapporten over de werkwijze van Daesh en het filmpje waarin hij bedreigd werd. Vervolgens meent verzoeker dat verweerder hem niet kan verwijten dat hij te vaag is wat betreft zijn vrees omwille van een verwestering aangezien hij daar zelf niet dieper op inging, terwijl er nochtans wel degelijk rapportage is van risico's ter zake. Verder betoogt verzoeker dat verweerder zelf spontaan moet ingaan op elk objectief risico dat hij zou kunnen lopen in geval van terugkeer, zelfs als hij dat zelf niet uitdrukkelijk aanhaalt. Hij beklemtoont dat verweerder daarom zelf op zijn minst het risico op vervolging moet onderzoeken gezien hij geïndiceerd zal worden omwille van het feit dat zijn familie gelinkt kan worden aan de vroegere overheid.

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas wijst verzoeker er vooreerst op dat de feiten zoals hij die verwoordde in zijn verhoor, wel degelijk geregeld voorkomen in Afghanistan. Hij citeert hierbij een fragment van de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs from People fleeing from Afghanistan”* van 2018. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat niet alleen dergelijke praktijken, met name het inzetten van kinderen door opstandige gewapende groepen in de strijd, frequent voorkomen, maar ook dat rekrutering wel degelijk verschillende vormen kan aannemen. Verzoeker stelt dat verweerder hem in de bestreden beslissing verwijt dat hij oorspronkelijk aanhaalde dat hij gerekruteerd werd, maar dat hij in zijn verhoor bij verweerder dan weer vertelde dat hij gekidnapt werd, hetgeen niet hetzelfde is. Hij meent dat uit de geciteerde passage blijkt dat rekrutering echter verschillende vormen kan aannemen en dat kinderen ook (onder meer) worden ingezet om wapens te smokkelen. Hij citeert hierbij een fragment uit het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan-Recruitment by armed groups”* ter staving van zijn betoog. Verzoeker verwijst naar pagina 23 in het rapport en stelt dat overigens vermeld wordt dat Nangarhar waar verzoeker afkomstig van is, één van de provincies is waar Daesh het meest actief is. Hij betoogt dat wat hij in zijn vluchtverhaal beschrijft dus zeker niet puur imaginair is, zoals verweerder lijkt te beschrijven. Verzoeker stelt dat de bemerking van verweerder dat zijn vader een landbouwer is die niet aan wapens kan geraken, dan ook niet per se relevant is. Daarnaast verwijst verzoeker naar het medisch attest dat hij voorlegde in het kader van zijn beschermingsverzoek. Hij stelt dat de arts in het attest bevestigt dat hij brandwonden heeft, zowel op zijn elleboog als meerdere op zijn onderrug, en dat deze inderdaad kunnen veroorzaakt zijn door hete vloeistof. Verzoeker betoogt dat uiteraard verweerders stelling klopt dat de arts niet één op één kan aantonen dat deze brandwonden het gevolg zijn van de foltering die verzoeker beweert te hebben ondergaan, maar zij wel een bijkomende aanwijzing ervan vormen, bovenop de andere elementen. Hij meent dat bovendien dit verweer geenszins volstaat om de inhoud van een attest zomaar terzijde te schuiven waarbij eraan wordt herinnerd dat volgens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet er een vermoeden is dat de verzoeker opnieuw vervolgd zal worden als hij in het verleden al werd vervolgd. Verzoeker meent dat de geobjectiveerde littekens deze vervolging uit het verleden tonen, zodat in beginsel de bewijslast moet worden omgekeerd. Voorts wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat uit het gehoorverslag overigens blijkt dat verzoeker doorleefd vertelde over deze folteringen: verzoeker werd emotioneel toen hij erover sprak. Verzoeker verwijst hierbij naar een fragment uit het persoonlijk onderhoud en stelt dat hij later ook spontaan terugkomt op de pijn, veroorzaakt door de foltering die hij voelde bij zijn thuiskomst. Daarnaast stelt verzoeker te wijzen op het filmpje dat hij aan verweerder overmaakte waarop hij onder schot wordt gehouden door twee gemaskerde gewapende personen. Hij betoogt dat uiteraard opnieuw de stelling van verweerder klopt dat dit in scène kan gezet zijn, maar het wel een bijkomend element vormt dat zijn vrees voor vervolging verder aannemelijk maakt, temeer gelet op de omkering van bewijslast. Hierbij wordt opnieuw verwezen naar de reeds geciteerde passage uit het EASO-rapport waaruit blijkt dat Daesh zeer brutaal te werk gaat zodat de inhoud van de beelden geenszins zomaar terzijde kan worden geschoven. Verzoeker betoogt in dit verband dat dit zelfs geldt indien er mogelijk vragen kunnen gesteld worden bij bepaalde zij-aspecten van zijn relaas, zoals de manier waarop hij kon ontsnappen. Hij stelt dat hij erop wijst dat alle door hem ingeroepen feiten van vervolging plaatsvonden toen hij minderjarig was, dat hij minderjarig was bij aankomst in België en dat hij pas achttien was geworden op het moment van zijn verhoor bij verweerder. Hij meent dat bovendien zijn geboortedatum wellicht gebaseerd is op een inschatting van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), zodat niet kan worden uitgesloten dat hij ten tijde van zijn verhoor nog minderjarig was. Hij betoogt dat in elk geval bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas rekening dient gehouden te worden met zijn zeer jonge leeftijd. Verzoeker betoogt hierbij dat UNHCR stelt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat kinderen zich bepaalde feiten soms anders herinneren dan volwassenen, en dat dit niet ipso facto als ongeloofwaardig mag worden beschouwd. Hij citeert hierbij een fragment uit een UNHCR-rapport en betoogt dat gelet op al het voorgaande zijn relaas minstens in grote lijnen als geloofwaardig moet worden beschouwd zodat hij moet erkend worden als vluchteling. Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze zijn vrees omwille van een gepercipieerde verwestering. Hij verwijst hierbij naar algemene landeninformatie ter staving van zijn betoog. Tot slot betoogt verzoeker dat hij twee broers heeft die destijds lang voor zijn vertrek werden vermoord door de taliban omwille van hun activiteiten bij de toenmalige overheidsdiensten. Hij stelt dat zijn broer destijds deze vrees aanhaalde, zijn relaas ongeloofwaardig werd geacht (hij ontving de subsidiaire beschermingsstatus) maar aan het geschetste profiel van beide broers niet echt getwijfeld werd in de beslissing van zijn broer. Verzoeker meent dat in de thans bestreden beslissing het profiel van zijn broers nauwelijks besproken wordt. Hij betoogt dat het risico op vervolging hieromtrent ook moet worden geëvalueerd, zelfs indien hij dit zelf niet uitdrukkelijk heeft aangehaald tijdens zijn verhoor. Hij verwijst naar het vermelde EASO-rapport en citeert een fragment hieruit. Verzoeker betoogt hierna dat het EASO-rapport er dus op wijst dat de leden van voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten het risico op vervolging lopen door de taliban. Hij stelt dat in sommige gevallen dit ook kan gelden voor familieleden van deze personen, zoals hijzelf. Voorts meent hij dat het EASO-rapport stelt dat bovendien rekening moet worden

gehouden met het feit dat de taliban sinds de machtsovername een grotere aanwezigheid hebben en een grotere capaciteit waardoor het risico op vervolging vergroot is. Verzoeker concludeert dat verweerder deze vrees geenszins heeft onderzocht zodat de bestreden beslissing ook om die reden op zijn minst moet worden vernietigd voor aanvullend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 17 april 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die tevens afzonderlijk wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.2. Op 21 april 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- een kopie van een fotoboek met foto's van verzoeker en getuigenissen over verzoeker waarvan ook het origineel wordt neergelegd ter terechtzitting op 24 april 2023;
- verklaring van verzoekers partner J. H. en een kopie van diens identiteitskaart;
- een getuigschrift van gezinssamenstelling van 13 april 2023;
- verklaring van H.C. met een kopie diens van identiteitskaart;
- verklaring van K.H. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van D.S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van B.H. en A-S. M.;
- verklaring van W. H. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van K.C. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van L.W. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van Y.B. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van E.D.;
- verklaring van S.R.;
- verklaring van L.H.;
- verklaring van M.Q.K. met een kopie van diens identiteitskaart en een beëdigde vertaling;
- verklaring van C.V.R.;
- verklaring van M.-T.H. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van W.V. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van C.K.;
- verklaring van I.V. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van L.H.;
- verklaring van E.S. met een kopie van diens identiteitskaart;
- een advies van de klassenraad van 30 juni 2022;
- een attest ter bewijs van het taalniveau A2;
- verklaring van M.D.B. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van M.G. met een kopie van diens identiteitskaart;
- verklaring van C.V.D. met een kopie van een identiteitskaart;
- inschrijvingsformulier voor het jaar 2022 - 2023 van het GO CVO Antwerpen;
- attest van tewerkstelling van 19 januari 2023 tot en met 25 maart 2023 van AGO JOBS & HR;
- een e-mail van 6 april van S.L. over de tewerkstelling van verzoeker;
- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid met betrekking tot het jaar 2022 van 7 april 2023;
- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid met betrekking tot het jaar 2023 van 7 april 2023;
- verklaring van B.M.;
- een attest van inburgering van 1 augustus 2022;

- een document 'Aandenken aan Cursus Maatschappelijk Oriëntatie AMIF Zomerproject Inburgering' van 5 juli 2021 tot 20 juli 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving

van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker haalt bij een terugkeer naar Afghanistan onder meer een vrees voor vervolging aan omwille van (een gepercipieerde) verwestering.

2.3.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLOnews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of

individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.4.3. In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering als volgt geoordeeld:

“Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat het weinig ernstig te noemen is dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud nog aanstipt dat u eveneens de taliban vreest omdat ze zullen denken dat u bekeerd bent (CGVS, p. 24). U brengt echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat dit het geval is. Dat terugkerende Afghanen louter omwille van hun verblijf in het buitenland zouden worden gestigmatiseerd als ‘on-islamitisch’ en dit zou leiden tot vervolging of ernstige schade maakt u niet aannemelijk. Zo keren jaarlijks vele honderdduizenden Afghanen terug naar hun land van herkomst zonder te worden beschuldigd van apostasie of verwestering. Waarom dit voor u anders zou zijn, is volstrekt onduidelijk.”

2.3.4.4. In het verzoekschrift wordt vooreerst verweerders appreciatie bekritiseerd daar waar wordt gesteld dat verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de taliban zou denken

dat verzoeker bekeerd is. Verzoeker betoogt dat hem op het CGVS hierover evenwel geen enkele bijvraag werd gesteld en benadrukt dat deze geuite vrees niet zomaar ingebeeld is nu deze steun vindt in algemene landeninformatie. Verzoeker verwijt verweerder een gebrekkig onderzoek en benadrukt dat hij niet verder werd ondervraagd hoewel hij deze vrees zelf spontaan heeft vermeld. Na een theoretische uiteenzetting, licht verzoeker in het verzoekschrift concreet toe dat hij intussen al anderhalf jaar in België verblijft en hij door tijdsverloop een (minstens gepercipieerde) westerse levensstijl ontwikkelde. Verzoeker betoogt dat dit bij een terugkeer kan leiden tot een reëel risico op onmenselijke behandeling door de taliban omdat zijn westerse levensstijl niet overeenkomt met de heersende normen en verwachtingen in huidig Afghanistan. Hij stelt verder dat hij als 'verwesterd' zal worden beschouwd en dan ook het risico loopt bedreigd, gemarteld, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de taliban op grond van het feit dat hij westerse waarden heeft geïnternaliseerd of spion is geworden. Verzoeker verwijst hierbij naar algemene landeninformatie ter staving van zijn betoog.

In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar het verloop van zijn relatie met mevrouw J. H., zijn individuele begeleider in het opvangcentrum tot aan zijn meerderjarigheid. Hij betoogt dat uit de neergelegde stukken blijkt dat hij intussen een uitgebreid en sociaal netwerk heeft van Belgische vrienden. Hij stelt dat hij kind aan huis is bij de familie van mevrouw J. H. en benadrukt dat hij de belangrijkste christelijke feestdagen zoals Kerstmis en Pasen meeviert. Verzoeker betoogt verder dat hij weliswaar zelf nog islamitisch is, maar hij doorheen diverse getuigenissen omschreven wordt als iemand met een open blik en respect. Voorts wijst hij erop dat uit de getuigenissen en attesten blijkt dat hij zeer goed Nederlands spreekt en al geruime tijd aan het werk is in België. Hij stelt dat hij kennelijk ook veelvuldig optrekt met mensen uit het netwerk van zijn partner en wijst op de talrijke foto's waar hij in hun bijzijn vertoeft. Voorts benadrukt verzoeker de veelheid aan brieven en de diversiteit van auteurs (familie van zijn partner, zijn familie, vrienden van zijn partner, gezamenlijke vrienden, collega's en ex-collega's van hem en zijn partner). Tot slot refereert verzoeker naar het EUAA-rapport 'Country Guidance Afghanistan' van april 2022 en 's Raads arrest nr. 275 653 en betoogt hierna dat hij meent op basis van de voorgelegde stukken dat hij in die zin als verwesterd moet worden beschouwd en dat hij riskeert te worden vervolgd om die reden in het geval van zijn terugkeer naar Afghanistan.

2.3.4.5. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan rond april 2019 vijftien jaar oud was en dat hij zestien jaar oud was op 10 november 2020 toen hij zijn beschermingsverzoek indiende in België. Verzoeker bevindt zich reeds vier jaar buiten Afghanistan. Hij heeft ondertussen de leeftijd van negentien jaar en verblijft inmiddels meer dan twee jaar in België. Deze elementen worden niet betwist door verweerder.

Verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota verschillende stukken toe ter staving van zijn (gepercipieerde) verwestering.

Uit de stukken van het dossier en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige is toegekomen in België op vijftienjarige leeftijd, hier school heeft gelopen en thans werkzaam is in de voedselindustrie als magazijnmedewerker, waar hij in contact zou komen met varkensvlees. Verzoeker spreekt tevens Nederlands, hetgeen ook ter terechtzitting is gebleken.

Verder blijkt dat verzoeker sinds juni 2022 een relatie heeft met J. H., zijn voormalige individuele begeleider in het opvangcentrum tot aan zijn meerderjarigheid, en dat zij ondertussen samenwonen (zie attest van gezinssamenstelling bijgevoegd middels verzoekers aanvullende nota).

In de getuigenverklaring van zijn partner J. H. wordt toegelicht dat zij een seksuele relatie hebben en dat verzoeker zich westers kleedt en andere godsdiensten en seksuele geaardheden accepteert.

Uit de neergelegde getuigenissen, foto's en verklaringen ter terechtzitting blijkt voorts dat verzoeker wekelijks contact heeft met de familie van zijn partner en hij samen met zijn schoonfamilie Kerstmis en Pasen viert, hij eens meegegaan is naar een kerk waar hij een kaarsje heeft laten branden, hij de westerse gewoontes en levensstijl bijna volledig heeft overgenomen, hij aanwezig is bij maaltijden waar er varkensvlees gegeten wordt en alcohol gedronken wordt, hij zich snel aanpast aan zijn omgeving en alles doet om zich te integreren, hij meisjes begroet zoals zij dit onderling ook doen, hij zich positief ontwikkeld in de Belgische maatschappij, hij naar feestjes gaat waar er gedanst wordt en alcohol wordt geserveerd, hij westers gezind is, hij ruimdenkend is, hij een interesse heeft in de Belgische cultuur, hij geïntegreerd is, hij verklaarde dat zijn geloof niet meer hetzelfde is als in Afghanistan en hij op een respectvolle manier omgaat met zijn partner J.H.. Gelet op de talrijke getuigenissen van verschillende personen (waaronder verzoekers partner en haar familie en vriendenkring, verzoekers leerkrachten, voormalige collega's van de partner en voormalige begeleiders van het opvangcentrum alsook verzoekers voogd) en de vele foto's

die een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan aan deze stukken een zekere bewijswaarde worden toegekend.

De Raad stipt hierbij aan dat onder meer verzoekers partner, de moeder van zijn partner (aldus zijn schoonmoeder), alsook twee vriendinnen aanwezig waren ter terechtzitting.

De voorliggende elementen schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daargelaten de vraag of verzoeker blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie:

- i) het feit dat hij op vijftienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa;
- ii) zijn inmiddels meer dan vierjarige afwezigheid uit Afghanistan;
- iii) zijn verblijf van inmiddels meer dan twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de getuigenverklaringen, foto's en attesten.

De Raad merkt op dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht en aan het doorbrengen is. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Hoewel verzoeker sinds 30 november 2021 meerderjarig is, maakt zijn jonge, minderjarige leeftijd bij aankomst in Europa dat hij erg beïnvloedbaar was en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer zijn relatie met J.H., haar sociale omgeving, zijn tewerkstelling en zijn taalopleiding onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker deze, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.6. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille

van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA “Afghanistan security situation”, augustus 2022, p. 156-159; EUAA “Guidance note: Afghanistan”, april 2022, p. 14-16).

Aldus blijkt dat in de provincie Nangarhar, verzoekers herkomstregio, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, ook ISKP zeer sterk aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat ‘westers’ is.

2.3.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn minderjarige leeftijd bij aankomst in België en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU